

її розвиток.

Згідно Закону України «Про місцеве самоврядування в Україні» до числа підстав для набуття права комунальної власності відносяться[2]:

- передача майна територіальним громадам безоплатно державою;
- передача майна територіальним громадам безоплатно іншими суб'єктами права власності;
- створення майна органами місцевого самоврядування;
- придбання майна органами місцевого самоврядування в порядку, встановленому законом.

Отже, запровадження в Україні комунальної власності як власності корпоративної, недержавної означає створення таких економічних і фінансових основ місцевого самоврядування, які відповідають потребам ринкової економіки, об'єктивним законам її розвитку. Наслідком запровадження в Україні комунальної власності стало створення якісно нових економічних основ місцевого самоврядування, в тому числі з цього моменту органи місцевого самоврядування отримали власну юридично оформлену самостійну фінансово-економічну базу.

Список використаних джерел:

1. Конституція України Конституція України. *Відомості Верховної Ради України (ВВР)*. 1996. № 30. с. 141. URL: <http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/254%D0%BA/96-%D0%B2%D1%80>
2. Про місцеве самоврядування в Україні. Закон України від 21 травня 1997 р. № 280/97. *ВВР України*. 1997. № 24. С. 170.
3. Шкільняк, М. М. Управління державною власністю: теоретична концептуалізація та практичні аспекти: монографія. Тернопіль: Синтез-Поліграф, 2004. 317 с.

Олена ДУДКІНА

к.е.н., доцент, доцент кафедри менеджменту,
публічного управління та персоналу ЗУНУ

Павло ДУДКІН

к.е.н., доцент, доцент кафедри управління інноваційною діяльністю та сферою послуг, Тернопільський національний технічний університет імені Івана Пулюя

СТРАТЕГУВАННЯ ЯК ІНСТРУМЕНТ УПРАВЛІННЯ РОЗВИТКОМ РЕГІОНІВ

Складні та системні проблеми, з яким стикаються регіони, що обумовлені чинниками різного характеру – інституційними (пов'язаними з реформою децентралізації, реформою місцевого самоврядування, удосконаленням

територіальної організації влади в Україні); соціально-економічними – зумовленими геополітичними, природними, економічними, демографічними, національними, суспільно-політичними умовами, специфікою територіального поділу праці та можливостями використання соціально-економічного потенціалу територій (регіонів та територіальних громад); суспільно-політичними – спричиненими викликами (глобального та регіонального впливу) та загрозами (військовою агресією на Сході країни, втратою територіальної цілісності внаслідок анексії Криму) об'єктивно вимагають удосконалення технологій управління розвитком регіонів.

Відповідно, Державною стратегією регіонального розвитку на період 2021-2027 рр. «стратегічною метою державної регіональної політики визначено розвиток та єдність, орієнтовані на людину – гідне життя в згуртованій, децентралізованій, конкурентоспроможній і демократичній Україні, забезпечення ефективного використання внутрішнього потенціалу територій та їх спеціалізації для досягнення сталого розвитку країни, що створює умови для підвищення рівня добробуту та доходів громадян під час досягнення згуртованості в соціальному, гуманітарному, економічному, екологічному та просторовому вимірах». [1]

На досягнення стратегічних цілей – формування згуртованої держави, підвищення рівня конкурентоспроможності регіонів та громад; розбудову ефективного багаторівневого врядування, спрямовується комплекс організаційно-функціональних механізмів управління розвитком регіонів, серед яких – стратегування, що об'єднує управлінський інструментарій розробки стратегій, прогнозів, програм, планів та проєктів та ін.

Дієве та ефективно організоване стратегування регіонального (територіального) розвитку дозволяє забезпечувати: безперервність, системність, наступність та адекватність всіх управлінських процесів щодо забезпечення комплексного, збалансованого соціально-економічного розвитку регіонів (територіальних громад), спрямованого на ефективне використання соціально-економічного потенціалу територій; оптимізацію структури місцевої (локальної) економіки; підвищення рівня соціально-економічного розвитку регіонів; стимулювання конкурентних переваг територій; дотримання відповідного рівня та якості життя населення на рівні єдиних державних соціальних стандартів та гарантій; забезпечення вимог екологічної безпеки.

Основні цілі стратегування регіонального розвитку визначаються у розрізі таких напрямів; 1) досягнення результату – сталого збалансованого розвитку регіону (громади), що є прямою основою діяльності органу державної влади або органу місцевого самоврядування в тих сферах і областях, які впливають з компетенції цього публічного управління; 2) забезпечення якості

та ефективності – через опосередкований, непрямий вплив (інформаційний, мотивуючий, мобілізуючий, організаційний, освітній та допоміжний) на структурні підрозділи органу регіонального управління; 3) спонукання до дії – як інструмент пошуку та отримання додаткових ресурсів для розвитку регіонів та громад (фондів, грантів, інвестицій, інновацій тощо).

Зокрема, стратегічне планування як складова стратегування регіонального (територіального) розвитку, на нашу думку, повинно розглядатись як «управлінський процес створення і підтримки стратегічної відповідності між цілями розвитку регіону (територіальної громади), його потенційними можливостями (тобто, ресурсним та організаційним забезпеченням) і шансами в сфері регіонального маркетингу (просування регіонального (локального) продукту до споживача)». [2]

В цілому, належно організоване стратегування в системі регіонального управління повинно: визначати майбутнє розвитку регіону (територіальної громади); окреслювати ієрархію та важливість цілей та завдань соціально-економічного розвитку; організовувати заходи, які необхідно здійснити, при цьому враховувати, що слід забезпечити баланс інвестиційних (так званих «твердих») та неінвестиційних (так званих «м'яких») завдань; встановлювати конкретні способи реалізації завдань, програмних заходів та проєктів; забезпечувати систематичний моніторинг за реалізацією виконання прийнятих завдань.

Список використаних джерел:

1. Державна стратегія регіонального розвитку на 2021-2027 роки. Затверджена постановою Кабінету Міністрів України від 5 серпня 2020 р. № 695. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/695-2020-%D0%BF#Text>

2. Дудкіна О.П. Регіональне управління : навч. посібник. Тернопіль: Вид-во «Астон». 2013. 206 с.

Ольга ДЯКІВ

к.е.н., доцент кафедри менеджменту,
публічного управління та персоналу ЗУНУ

КОМПЕТЕНТІСНИЙ ПІДХІД ЯК ЧИННИК РОЗВИТКУ ЗНАТЬ ПРАЦІВНИКІВ

Успіх будь-якої організації багато в чому залежить від інтелектуальних ресурсів, тобто працівників з їх знаннями і компетенціями. Оскільки останні надто швидко зміцнюються і старіють, то через певний період можуть бути недостатніми для досягнення стратегічних цілей.. Функціональна стратегія